

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4220/2023
10.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Давор Јевремовић адвокат из ..., против туженог „Mercator-S“ д.о.о. из Новог Сада, чији је пуномоћник Татјана Р. Ђурковић адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 834/23 од 02.03.2023. године, у седници одржаној 10.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 834/23 од 02.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 834/23 од 02.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду ПП 629/19 од 09.06.2021. године којом је усвојен као основан тужбени захтев тужиоца па је поништено као незаконито решење туженог под бр. .. од 25.07.2014. године о отказу тужиочевог уговора о раду, обавезан тужени да тужиоца врати на рад као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 287.250,00 динара. Ставом другим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињених у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23) Врховни суд је оценио да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. став 1. ЗПП јер је другостепени суд одлучујући о жалби туженог поступио у свему у складу са овлашћењима из члана 396. став 2. ЗПП обзиром да је првостепени суд у својој одлуци потпуно правилно утврдио чињенично стање на које је правилно применио материјално право.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос код туженог на основу уговора о раду закљученог 17.10.2002. године на радном месту пословођа I ресторана који уговор је мењан анексима. Оспореним решењем туженог, донетим с позивом на одредбу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, тужиоцу је отказан наведени уговор о раду због повреде радних обавеза утврђених тачком 17. подтачком 2. и подтачком 1. у члану 4. Анекса уговора о раду од 13.06.2013. године која се састоји у неблаговременом и неправилном извршавању одлука и правила донетих од стране послодавца у виду упутства или наређења и у неизвршавању или несавесном и немарном извршавању радних дужности и обавеза. Ову повреду радне дисциплине тужилац је, према образложењу свог послодавца у наведеном решењу учинио тако што није поштовао одредбе Правилника о благајничком пословању и то одредбе из чланова 6. и 8. јер је дана 10.06.2014. године потрошачу издао робу а није му издао фискални рачун чиме је по оцени туженог учинио повреду радне обавезе утврђене тачком 17. подтачка 2. у члану 4. Анекса уговора о раду. Тужиоцу је отказан уговор о раду и због повреде радне обавезе утврђене тачком 17. подтачка 1. у члану 4. Анекса уговора о раду учињене 02., 03., 04., 05. и 10.06.2014. године јер није организовао рад запослених у ресторану у складу са законским прописима и актима о угоститељству које је добио од директора јер су запослени у наведеном ресторану где је тужилац пословођа поступали супротно одредбама Правилника о благајничком пословању те нису издавали односно предавали фискалне исечке и рачуне купцима. Доношењем решења о отказу уговора о раду тужилац је упозорен писаним упозорењем од 07.07.2014. године на које се он изјаснио 15.07.2014. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да се тужиоцу не може ставити на терет да је извршио наведене повреде радне дужности. Ово стога што 10.06.2014. године није имао намеру неиздавања фискалног рачуна јер је потрошача којег је услужио, а ради избегавања гужве упутио на касу да му се изда фискални рачун што потрошач није учинио а у погледу осталих пропуста у раду тужилац није имао свест да чини повреду радних обавеза јер није био непосредно присутан приликом неиздавања фискалних рачуна од страна запослених због чега по оцени нижестепених судова запослени није својом кривицом учинио повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Правно становиште нижестепених судова као правилно прихвата и Врховни суд због чега нису основани ревизијски наводи туженог да је другостепени суд погрешно применио материјално право.

Према одредби члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05), тада важећег, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. Одредбом члана 4. Анекса уговора о раду од 13.06.2013. године

измењена је тачка 17. Уговора о раду тако што је одређено да запосленом престаје радни однос отказом овог Уговора од стране послодавца ако својом кривицом учини следеће повреде радне обавезе и то: неизвршавање или несавесно и немарно извршавање радних дужности и обавеза (подтачка 1.); неблаговремено или неправилно извршавање одлука и правила донетих од стране послодавца у виду упутства или наређења (подтачка 2.). Одредбом члана 6. Правилника о благајничком пословању прописано је да у РЈ роба може да се издаје купцима само уз регистровање преко касе уз обавезно издавање фискалног исечка (став 1.) док је одредбом члана 8. прописано да је порески обвезник (трговац) дужан да купцу робе, односно наручиоцу услуге преда фискални исечак без обзира да ли је то купац посебно тражио или није, осим у случајевима када се издаје фискални рачун у складу са чланом 6. и да оператер предаје купцу фискални исечак у руке или ставља у кесу поред купљене робе а да је купац робе дужан да фискални исечак чува све до непосредног одласка из продавнице и 20 метара по изласку из продавнице и да га на захтев покаже овлашћеном лицу тржишног органа (став 1.).

Из ових одредби произилази да за повреду радне обавезе запослени може одговорати само ако је повреду учинио својом кривицом. Како појам кривице није одређен Законом о раду постојање кривице по врсти се одређује применом одредби Закона о облигационим односима као општијег закона по коме кривица постоји када је штетник проузроковао штету намерно или непажњом. То даље значи да би послодавац за учињену повреду радне обавезе могао запосленом изрећи меру престанка радног односа под условом да се утврди одговорност радника за ту повреду. Та одговорност зависи од урачунљивости и кривице радника. Како је у конкретном радња извршења повреде радне обавезе тужиоца као запосленог, по наводима туженог поступање супротно одредбама Правилника о благајничком пословању односно неиздавање фискалних рачуна и пошто у свим поступањима тужиоца у време када је извршена повреда радне обавезе не постоји намера нити крајња непажња, како је то правилно утврђено у поступку, то је правилан закључак нижестепених судова да нису испуњени услови из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду за доношење решења о отказу уговора о раду. Стога нису основани наводи ревизије туженог да је материјално право погрешно примењено.

Са свега изнетог на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**